

MSGR. JANEZ HLADNIK

Msgr. Janez Hladnik se je rodil 22. Decembra 1902 v župniji Rovte, točneje v majhni vasi Petkovec (kjer je podružnična cerkev Svetega Hieronima), v Rupi kot tretji otrok materi Frančiški in očetu Ignacu. Kot majhen otrok je poznal in opravljal vsa kmečka dela in si je tudi s koso poškodoval peto, zaradi katere ureznine je imel težave vse svoje življenje, katere posledica je tudi njegova prerana smrt. Prav zato so ga namenili dati v šole. Najprej je hodil v šolo v Rovte, kasneje v Škofjo Loko, nato pa gimnazija v škofovih zavodih v Ljubljana-Šent. Vid.

Po maturi leta 1922 se je vpisal na gozdarsko fakulteto v Zagrebu. Vendar tam ni ostal. Kot večkrat je tudi tokrat šel k stricu duhovniku in deželnemu poslancu Janezu Hladniku v Šent-Vid pri Stični. Tam se je ob delu in molitvi odločil, da gre v lemenat. Tudi v lemenatu- bogoslovju je bil vseskozi aktiven na raznih področjih (časnikarstvo in razna združenja-Kolpingova zveza). Veliko je potoval in se izobraževal in posredoval svoje znanje drugim. V mašnika je bil posvečen na praznik apostolov Petra in Pavla leta 1927. Novo mašo je imel 17. julija 1927 v Rovtah. Nastopil je prvo službo kaplana v Metliki. Zaradi spora v političnem krogu, kjer je reševal mladino pred sokolstvom, seveda z umazano igro, je bil premeščen 12. novembra 1933 v Zagreb za slovenskega duhovnika. Večkrat je razmišljal, že leta 1928, da bi šel po svetu, v Argentino. Iz Zagreba je zopet moral zaradi poslabšanja med odnosa na državni ravni za kaplana v Kostanjevico.

Misel na Argentino je bila vedno močnejša, čeprav ga je večkrat izdala poškodovana noga in je moral iti v bolnišnico. Ko je bil v Ljubljani Evharistični kongres, je imel veliko govorov, katera glavna točka je bila: »Jezus v Svetem Rešnjem Telesu«. Na duhovnih vajah junija 1935 v škofovih zavodih je misel na Argentino končno dozorela. Iz rodnega Petkovca, cerkvice Svetega Hieronima, mame, bratov in sester, sorodnikov ter domačinov s solzami v očeh, se je poslovil s pesmijo: »V dolinci prijetni je ljubi moj dom, nikoli od njega podal se ne bom«. Pa nikoli več, pa nikoli več ne grem s Petkovca jaz preč. 4. februarja 1936 ga je vlak odpeljal iz Ljubljane preko Trsta, Lurda, Pariza in nato z ladjo v Argentino prispel 2. marca 1936. Tu je začel svoje delo med slovenskimi izseljenci. Deloval je v najrazličnejših krajih in področjih. Glavno njegovo poslanstvo pa se je pričelo po letu 1945. Na veliko prošnjo slovenskih beguncev iz taborišč v Italiji in Avstriji, naj jih Argentina sprejme, je pol leta iskal možnosti za pomoč beguncem. 20. novembra 1946, na praznik sv. Filiksa Valois, ga je sprejel predsednik Argentine Peron in mu izjavil: »Že vem, zakaj pridete in vam dam častno besedo: vsi, kateri imajo pogoje, ki jih določa ustava, naj pridejo, pa naj jih bo deset tisoč ali več. Takih mi potrebujemo«. Veliko je bilo potem dela, da so vsi prišli. Med njimi je bilo veliko duhovnikov, ki jih je bilo treba razporediti po župnijah, kjer so se naseljevali Slovenci. Potreba je bila po slovenskih kulturnih domovih in cerkvah. Kljub vsem težavam pri neumornem delu, ki ga je opravil in raznim oviram, tudi Slovenskih, je obrodilo obilen sad.

Leta 1958 je ponovno obiskal domovino in rodno vas, katera ga je vsa vesela pričakala pri petkovski cerkvici. Leta 1961 po veliki noči ga je papež Janez XXIII. povišal v monsinjorja za velike zasluge, ki jih je stekel najprej kot slovenski izseljeniški duhovnik in nato kot župnik Svetega Jožefa v Pompeju.

Tudi naprej je ostal zelo delaven. V nedeljo 20. junija 1965 ga je zadela srčna kap in tako se je iztekla Msgr. Janezu Hladniku njegova življenjska pot.

Tako je msgr. Janez Hladnik napolnil svoje življenje z vrsto dobrih del, za katera je vedel

samo Bog v nebesih. Uspelo mu je dvigniti sorojaka in domačina nad materijo ter ga s potrpežljivo ljubeznijo usmeriti k Bogu. Zato bo njegov spomin v Argentini živel od roda do roda, slovenska zgodovina ga bo uvrstila med velike može našega ljudstva kot so bili Baraga, Slomšek, Krek, Jeglič, da omenimo le nekatere. Iz svojega ljudstva je izšel, svojemu ljudstvu je služil, sredi svojega ljudstva je umrl in bil pokopan.

Povzeto po knjigi: Od Triglava do Andov.

Hieronim Kavčič

V spomin mojemu stricu Janezu.

Petkovec, 9. junija 2012